

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תיקנים הקדמה ו:

פתח ואמר: יחזקאל הנביא, קום משנתך לגלות כגון המראות שהתגלו לך, שכלם אליך בדרך נסתר ובהתגלות, בהתגלות ציורים, אבל בסתימות העינים דמות של המלך והמבירה, כל שכן וכל שכן אותו שאין לו דמות, שבגללו נאמר פסוק זה למי שציר בו דמות, ארור האיש אשר יעשה פסל וכו' ושם בספר, בספרו של עולם, ואפלו מכל מה שאדם יכול להסתכל בעיניו, ואפלו מכל הדמיות שהראה לנביאים.

פתח ואמר, יחזקאל נביאה, קום משנתך לגלותה קבא מראות דאתגליו לך, דבלהו לגבך בארע סתים ובאתגליוא, באתגליוא ציורין, אבל בסתימו דעיניו דיוקנא דמלכא ומטרוניתא, כל שכן וכל שכן ההוא דלית ליה דיוקנא דבנייה אתמר האי קרא למאן דציר ביה דיוקנא, (דברים כז טו) ארור האיש אשר יעשה פסל וכו', ושם בספר, בספרו של עולם, ואפילו מכל מה דבר נש יביל לאסתכלא בעינא, ואפילו מכל דיוקניו דאחזי לנביאי.

צורת הדמות שבליה מכמה אורות, אחד ומפעל לרקיע אשר על ראשם א כמראה אבן ספיר דמות פסא (יחזקאל א כו), דא אבן ספיר דמות פסא, ואיהו לעילא בגוונא דא [ציור] ותחת רגליו כמעשה לבנת דא (צ' א) הספיר (שמות כד י), כגוונא דא א ובלא א, נקודה דא הוא כגון חל"ם לעילא כתר עליון, דרכיב על י"ה דאינו חכמה ובינה כחשבון חלם, ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר חירק, ודא מלכות, והארץ הדום רגלי. היא תחת ו"ה, שהיא חשבון חר"ק, וכך עולה א יהו"ה יו"י.

צורת דיוקנא דבלילא מכמה נהורין, חד ומפעל לרקיע אשר על ראשם א כמראה אבן ספיר דמות פסא (יחזקאל א כו), דא אבן ספיר דמות פסא, ואיהו לעילא בגוונא דא [ציור] ותחת רגליו כמעשה לבנת (דף ז ע"א) הספיר (שמות כד י), כגוונא דא א ובלא א, נקודה דא הוא כגון חל"ם לעילא כתר עליון, דרכיב על י"ה דאינו חכמה ובינה כחשבון חלם, ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר חירק, ודא מלכות, והארץ הדום רגלי. איהו תחות ו"ה, דאיהו חשבון חר"ק, והכי סליק א יהו"ה יו"י.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

אלהים הסתר דבר; כי אסור לחקר על הכבוד הזה:

ב ואי אפשר לזכות לכבוד הזה אלא עלידי תשובה. ועקר התשובה - פשישמע בזונו ידם וישתק, כי לית כבוד בלא כ"ף. והכ"ף הוא פתח, בחינת אהיה, בחינת תשובה, כי אהיה דא אנא זמין למתוי, הינו קדם התשובה, עדין אין לו הויה, כאילו עדין לא נתהוה בעולם, כי טוב לו שלא נברא משנברא, וכשבא למהר את עצמו ולעשות תשובה, אז הוא בבחינת אהיה, הינו שיהיה לו הויה בעולם, הינו אנא זמין למתוי. וזה בחינת פתח, כי פתח לשון המתנה, בחינת תשובה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (יומא לח: לט.): תבא לפתח מסייעין לו. משל לאחד, שבא לקנות אפרסמון, אומרים לו: המתן וכו'. וזה בחינת פתח, כמו שכתוב (איוב לו): פתח לי זעיר ואחוד; אבל קדם התשובה אזי בחינת אהיה בהסתרת

תורה ו'

לשון רבנו זכרוננו לברכה

ויאמר יי אל משה קרא את יהושע וכו': (דברים לא) א כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום, כי מי שרודף אחר הכבוד אינו זוכה לכבוד אלקים, אלא לכבוד של מלכים, שנאמר בו (משלי כה): כבוד מלכים חקר דבר; והכל חוקרים אחריו ושואלים: מי הוא זה ואיזהו, שחולקים לו כבוד הזה, וחולקים עליו, שאומרים שאינו ראוי לכבוד הזה. אבל מי שבורח מן הכבוד, שממעט בכבוד עצמו ומרבה בכבוד המקום - אזי הוא זוכה לכבוד אלהי, ואז אין בניאדם חוקרים על כבודו, אם הוא ראוי אם לאו, ועליו נאמר (שם): כבוד

פנים ממונה, כי עדין לא הכין את עצמו למהוי בעולם, והסתרת פני אהיה גימטריא דם*, הינו שפיכות דמים ובזיונות, על שם (שמואלא ב): ובזי וקלו; כי עדין הדם שבהלל השמאלי שבלב, ששם מדור היצר הרע, כמו שכתוב (קהלת י): ולב כסיל לשמאלו; עדין הוא בתקופ ועז, ובשביל זה באין עליו בזיונות ושפיכות דמים, כי זה בחינת הסתרת והחזרת פני אק"ה, גימטריא דם. ותקון לזה – שיהפך דם לדם, שיהיה מן השומעים הרפתם ואינם משיבים, ולא ידקדק על בזיון כבודו; וכשמקום דם לה, אז הקדוש-ברוך-הוא מפיל לו חללים, כמו שכתוב (תהלים לו): דום לה' והתחולל לו והוא יפיל לך חללים (כמו שדרשו רבותינו ז"ל גמין ז), הינו: ולבי הלל בקרבי (תהלים קט), הינו על-ידי זה נתמעט הדם שבהלל השמאלי, וזה בחינת זביחת היצר הרע, ועל-ידי זה זוכה לכבוד אלקי, כמו שכתוב (שם נ): זבח תודה יכבדנני; ודרשו חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין מג): על זביחת היצר הרע:

ג וצריך לאחז תמיד במדת התשובה, כי מי יאמר זכיתי לבי, טהרתי מחטאתי (משלי כ); כי בשעה שאדם אומר: חטאתי, עויתי, פשעתי – אפלו זה אי אפשר לומר כבר ללב בלי פניה. וזהו: מי יאמר זכיתי לבי, טהרתי מחטאתי, הינו מי יוכל לומר, שלבו זה וטהור מפניות, אפלו בשעה שאומר: חטאתי וכו'. וזהו: מי יאמר וכו': טהרתי מחטאתי, הינו שיהיה טהור מן ה"חטאתי, עויתי, פשעתי" שאמר, כי גם אז אינו זה וטהור בלי פניות כנ"ל). נמצא, שצריך לעשות תשובה על התשובה הראשונה, הינו על "חטאתי, עויתי, פשעתי" שאמר, כי עליו נאמר (ישעיהו כט): בשפתיו כבדוני; כי על-ידי תשובה זוכה לכבוד ה'; ולבו רחוק ממוני. ואפלו אם יודע אדם בעצמו, שעשה תשובה שלמה, אף על-פי כן צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה, כי מתחלה, בשעשה תשובה, עשה לפי השגתו, ואחר-כך בודאי בשעושה תשובה, בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם יתברך. נמצא לפי השגתו שמושיג עכשו, בודאי השגתו הראשונה הוא בבחינת גשמיות, נמצא שצריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה, על שהתגשם את רוממות אלקותו. וזה בחינת עולם הבא, שיהיה פלו שבת, הינו פלו תשובה, כמו שכתוב (דברים ל): ושבת עד ה' אלקיך; כי עקר עולם הבא הוא השגת אלקותו, כמו שכתוב (ירמיהו לא): וידעו אותי למקטנם ועד גדולם. נמצא, בכל עת שישנינו השגה יתרה, אזי יעשו תשובה על ההשגה הראשונה.

וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שם בסנהדרין): כל

הזוכה את יצרו – הינו בחינת תשובה, בחינת: ולבי הלל בקרבי, בחינת דם לה', בחינת אק"ה, בחינת כתר, בחינת כבוד, כנ"ל, ומתודה עליו – הינו שמתודה על זביחת יצרו, הינו שעושה תשובה על תשובתו והשגתו הראשונה, כאלו כבדו לתקדוש ברוך הוא בשני עולמות. כי תשובה הראשונה, בחינת כבוד עולם הזה, ואחר התשובה, שזוכה להשגה יתרה ומכיר ביותר את רוממות אלקותו, ועושה תשובה על תשובתו – זאת התשובה הוא בחינת כבוד עולם הבא. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (פסחים נ): אור יקרות וקפאון (זכריה יד) – אור שהוא יקר בעולם הזה יהיה קפוי וקל לעולם הבא. נמצא, בעולם הבא, כשיזכו להשגה יתרה באלקותו, בודאי יתהרמו ויעשו תשובה על השגת עולם הזה, כי השגת עולם הזה בבחינת גשם נגד השגת עולם הבא, וזה כאלו כבדו לתקדוש-ברוך-הוא בשני עולמות, כי הזביחת היצר היא תשובה הראשונה, היא בחינת כבוד עולם הזה, והודוי על זביחת היצר, הינו תשובה שניה, היא בחינת כבוד עולם הבא, שהכבוד הראשון נעשה קפוי וקל נגד הכבוד השני.

וזה שאומר הקדוש-ברוך-הוא (תהלים נ): אלה עשית והחרשתי, דמית היות אהיה כמוך; כי האדם על-ידי שפחריש, נעשה בחינת אק"ה כנ"ל, אבל הקדוש-ברוך הוא, מה שפחריש לאדם, אין זה בשביל אק"ה, חס ושלום, כי זה אין שיה אצל הקדוש ברוך הוא, אין זה אלא כדי שינקבלו ענשם בעולם הבא, שאז מסדרין לעיניו עוונותיו, ויזכיר אותם על פניו, וזה: אוכיחך ואערכה לעיניך:

ד וכשרוצה אדם לילך בדרך התשובה, צריך להיות בקי בהלכה, וצריך להיות לו שני בקיאות, הינו בקי ברצוא, בקי בשוב, כמו שכתוב: זכאה מאן דעיל ונפיק (וזה ויקהל ריג: האזינו רצב). וזה בחינת (תהלים קלט): אם אפס שמים שם אתה – בחינת עיל, בחינת בקי ברצוא; ואציעה שאול הנד – בחינת ונפיק, בחינת בקי בשוב. וזה (שה"ש ו): אני לדודי ודודי לי. אני לדודי – זה בחינת עיל, ודודי לי – זה בחינת ונפיק. וזה סוד פונת אלול, וזה עקר כבודו. וזה (ישעיהו נח): וכבדתו מעשות דרכיך. דרכיך – לשון רבים, הינו עיל ונפיק, וכשיש לו אלו השני בקיאות כנ"ל, אזי הוא הולך בדרך התשובה וזוכה לכבוד ה', כמו שכתוב: וכבדתו מעשות דרכיך; הינו שזוכה לפתח, כי לית כבוד בלא כף, ואז ימין ה' פשוטה לקבל תשובתו. [וזה סוד פונת אלול]:

ה ועל-ידי הדבוקה והשתיקה נעשה בחינת חיריק, כמובא בתקונים (בהקדמה דף ז). ותחת רגליו כמעשה

לבנת הספיר (שמות כד) – דא חיריק, וזה בְּחִינַת (ישעיהו סו): וְהָאָרֶץ הַדָּם רִגְלֵי – הַדָּם זֶה בְּחִינַת דְּמִימָה. וְזֶה בְּחִינַת הַנְּקֻדָּה הַתְּחַתּוֹנָה שֶׁל תְּמוּנַת א. וּנְקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁעַל הָאֵלֶף זֶה בְּחִינַת כְּתָר, בְּחִינַת (יחזקאל א): וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים אַבְּן סַפִּיר דְמוֹת כֶּסֶף, דְּמַתְּכֶסְיָא לְעִילָא מִוּא"ו שְׂבָאֲל"ף, דְּמַתְּקַרְיָא רְקִיעַ (שם בתיקונים), וְהַנְּקֻדָּה הִיא כֶּסֶף דְּמַתְּכֶסְיָא, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (חגיגה יג): כְּמוֹכָלָא מִמָּוָה אֵל תְּדַרְשֵׁי, וּבְמַכְסָה מִמָּוָה אֵל תַּחְקֹר. וְזֶה בְּחִינַת: כְּבוֹד אֱלֹקִים הַסֵּתֵר דְּכָר, בְּחִינַת כְּתָר. וְהוּא"ו שְׂכַתוֹד הָאֵלֶף, הוּא רְקִיעַ, שָׁמַיִם, אֵשׁ וַיָּמִים, בְּחִינַת הַבוּשָׁה, שְׁנֵשְׁתַּנְּה פְּנֵי לְכַמְה גּוֹנִין. וְזֶה בְּחִינַת רְקִיעַ, כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין, וְנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי זֶה אָדָם לְשִׁבְתָּה עַל הַכֶּסֶף, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (שם ביהזקאל): וְדְמוֹת כְּמַרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלֻמְעָלָה; כִּי לִית אָדָם בְּלֵא אֲל"ף (שם). וְזֶה אוֹתִיּוֹת אָדָם אֲל"ף דָּם, הֵינּוּ עַל־יְדֵי דָם לְהַ, נַעֲשֶׂה אֲל"ף, וְנַעֲשֶׂה אָדָם לְשִׁבְתָּה עַל הַכֶּסֶף. כִּי הוּא"ו שְׂכַתוֹד הָאֵלֶף הוּא רְקִיעַ, כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין, הֵינּוּ הַבוּשָׁה, כְּנ"ל. וְהַנְּקֻדָּה הַתְּחַתּוֹנָה הִיא הַשְּׂתִיקָה וְהַדְּמִימָה, כְּמוֹ שְׂכַתוּב: וְהָאָרֶץ הַדָּם רִגְלֵי; וְזֶה בְּחִינַת חִירִיק, בְּחִינַת: וְתַחַת רִגְלָיו, וְהַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה הוּא כֶּסֶף דְּמַתְּכֶסְיָא, בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, בְּחִינַת: כְּבוֹד אֱלֹקִים הַסֵּתֵר דְּכָר, בְּחִינַת: בְּמַכְסָה מִמָּוָה אֵל תַּחְקֹר, בְּחִינַת: וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ דְמוֹת כֶּסֶף וכו'; וְנַעֲשֶׂה אָדָם לְשִׁבְתָּה עַל הַכֶּסֶף, בְּחִינַת: כְּמַרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלֻמְעָלָה.

וְאִזּוּ נַעֲשֶׂה יְחִוּד בֵּין חֲמוֹה לְכַבְנָה, שְׁהַשְּׁמֵשׁ מֵאִיר לְכַבְנָה, וְנַעֲשֶׂה יְחִוּד בֵּין מֹשֶׁה וִיהוֹשֻׁעַ, כִּי (ב"ב עה). פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמוֹה, וְדָא נְקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה, בְּחִינַת כֶּסֶף, בְּחִינַת מֹשֶׁה, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (תהלים פט): וְכֶסֶף בְּשִׁמְשׁ נִגְדִי, בְּחִינַת: וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ דְמוֹת כֶּסֶף; וְהַנְּקֻדָּה הַתְּחַתּוֹנָה הִיא יְהוֹשֻׁעַ, בְּחִינַת לְכַנָּה, בְּחִינַת: וְתַחַת רִגְלָיו כְּמַעֲשֶׂה לְכַנָּת – דָּא לְכַנָּה, וְהוּא"ו שְׂכַתוֹד הָאֵלֶף הוּא תְּרַקִיעַ, הוּא בְּחִינַת הָאֵתֶל, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (שמות לג): וִיהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן לֹא יָמִישׁ מִתּוֹד הָאֵתֶל; וְאֵתֶל הוּא רְקִיעַ, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (ישעיהו מ): וַיִּמְתָּחֶם כְּאֵתֶל לְשִׁבְתָּה, וּכְתִיב (תהלים קד): נוֹטָה שָׁמַיִם כִּי־רִיעָה, וְזֶה (שמות כו): יִרְיעוֹת הָאֵתֶל. וְכֶסֶף הַעֲלִיּוֹן, הֵינּוּ נְקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה, נְחַלְקָתָה לְשִׁלֵּשׁ טַפְסִין. כִּי תְּשׁוּבָה צָרִיד לְהִיּוֹת בְּשִׁלְשׁ תְּנָאִים, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (ישעיהו ו): פֶּן יֵרָאֶה כְּעִינָיו, וּכְאֲזָנָיו יִשְׁמָעוּ, וּלְכַבּוּ יִבִּין וְשָׁב. וְאֵלּוּ הַשְּׁלִישׁ בְּחִינּוֹת הֵם נְקֻדַת סְגוּלָה, וְסְגוּלָה דָּא חֲמוֹה (תיקונים ב)הקדמה דף ז:), הֵינּוּ: פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמוֹה;

וְזֶה פְּרוּשׁ: אָמַר רַבֵּה בַר בַּר חֲנָה: זִמְנָא חֲדָא תּוּה אֲזִלְיָן בְּמַדְבְּרָא, וְחִוּיָן חֵנִי אֲזִי דְשְׁמִיטָן גְּדַפְיָהוּ מִשְׁמַנְיָהוּ, וְקָא נְגַדִי נְחָלִי דְמִשְׁחָא מִתּוֹתִיָהוּ. וְאֵמִינָא לְהוּ: אֵית לִי מַנְיָכוּ חוּלְקָא לְעֵלְמָא דְאֵתִי. חֲדָא דְלֵיא לִי אֲטָמָא, וְחֲדָא דְלֵיא

לִי גְדַפָּא. כִּי אֲתָאִי לְקַמְיָה דְרַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר לִי: עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְתַנּוּ עֲלֵיהֶם אֶת הַדִּין:

שְׂחַלְדָּה לְחַקֹּר בְּמִדָּה הַטּוֹבָה שֶׁל עֲנֻה, שְׂאָדָם מְשִׁים עֲצָמוֹ בְּמַדְבַּר לְדוּשׁ, שְׂחַכַל דְשִׁין עָלָיו. וְרָאֵה חֲכָמִים, וְזֶה בְּחִינַת אֲזִי, כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה (ברכות נו:); הַרוּאָה אֲזִי בְּחִלּוּם, יִצְפָּה לְחֲכָמָה. דְשְׁמִיטָן גְּדַפְיָהוּ – פֶּרֶשׁ רַש"י: נוֹצוֹת. זֶה בְּחִינַת מַחְלָקַת וּבִזְיוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (דברים כה): כִּי יִנְצוּ אֲנָשִׁים; הֵינּוּ שְׂאִין מִשְׁגִּיחִין עַל מַחְלָקַת וּבִזְיוֹנוֹת שְׂמִיטָן אֲזִי, וְשׁוּמְעִים תְּרַפְתָּן וְאֵינֶם מְשִׁיבִים. וְעַל שֵׁם הַשְּׂתִיקָה נְקַרְאִים חֲכָמִים, כִּי סִיג לְחֲכָמָה – שְׂתִיקָה (אבות פ"ג). וְכִי הַשְּׂתִיקָה הִיא בְּחִינַת כְּתָר*. וְזֶה לְשׁוֹן דְשְׁמִיטָן, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (דברים טו): שְׁמוּטָה כָּל בַּעַל מִשָּׂה יְדוּ, הֵינּוּ שְׂלֵא יִתְבַּע עֲלֵבּוֹנוֹ. וְזֶה פְּרוּשׁ מִשְׁמַנְיָהוּ מְלֻשׁוֹן: שְׂמַנְתָּ עֵבִיתָ, (כְּלוֹמַר מַחְמַת שְׂאִוְחִוִין עֲצָמָן בְּבְחִינַת (דברים לב) שְׂמַנְתָּ עֵבִיתָ). הֵינּוּ בְּשִׁבְלִי זֶה שׁוּמְעִין תְּרַפְתָּן וְאֵינֶם מְשִׁיבִים, כִּי זֶה עוֹשִׁין בְּשִׁבְלִי תְּשׁוּבָה עַל עוֹנוֹתָם, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (שם): וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָוִן, (בְּחִינַת הַשְּׁמָן לֵב כו', וְאֲזָנָיו כו', פֶּן יֵרָאֶה כו', שְׁהַתְּשׁוּבָה צָרִיד לְהִיּוֹת בְּשִׁלְשָׁה תְּנָאִים אֵלּוּ). וְנִגְדִי נְחָלִי דְמִשְׁחָא מִתּוֹתִיָהוּ – הֵינּוּ עַל־יְדֵי הַשְּׂתִיקָה זִכִּין לְכְבוֹד אֱלֹקִי, שְׁהוּא בְּחִינַת שְׁמֹן, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (תהלים מה): אֲהַבְתָּ צֶדֶק וַתִּשְׁנֵא רִשְׁעִי, עַל־כֵּן מִשְׁחָד; וְזֶה בְּחִינַת (שם כד): מִלֶּךְ הַכְּבוֹד. וְאֵמִינָא לְהוּ: אֵית לִי מַנְיָכוּ חוּלְקָא לְעֵלְמָא דְאֵתִי, חֲדָא דְלֵיא לִי אֲטָמָא – זֶה בְּחִינַת: וְהָאָרֶץ הַדָּם רִגְלֵי, בְּחִינַת נְקֻדָּה הַתְּחַתּוֹנָה, כְּנ"ל. וְחֲדָא דְלֵיא לִי כְּנָף – זֶה בְּחִינַת כֶּסֶף, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (ישעיהו ל): וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִידָה, זֶה בְּחִינַת הַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה. הֵינּוּ שְׁהָרָאוּ לְרַבֵּה בַר בַּר חֲנָה, שְׁגַם הוּא זְכָה לְאֵלּוּ הַבְּחִינּוֹת. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְתַנּוּ עֲלֵיהֶם אֶת הַדִּין, כִּי יִשְׂרָאֵל נְקַרְאִים אָדָם, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְיִשְׂרָאֵל כְּלָא חַד. וְיִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם בְּחִינַת אָדָם, יִשְׁבּוּ עַל הַכֶּסֶף, כְּמוֹ שְׂכַתוּב: וְעַל הַכֶּסֶף דְמוֹת כְּמַרְאֵה אָדָם; וְיִשְׂרָאֵל יִתְנּוּ דִין לְכָל בָּאֵי עוֹלָם, הֵינּוּ הֵם יִשְׁפְּטוּ בְּעֲצָמָן כָּל הַדִּינִין:

ז וְזֶה פְּרוּשׁ: (תהלים מז): יִדְבַר עַמִּים תַּחְתִּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רִגְלֵינוּ – זֶה בְּחִינַת חִירִיק, נְקֻדָּה הַתְּחַתּוֹנָה שֶׁל אֵלֶף, שְׁהוּא בְּחִינַת: וְתַחַת רִגְלָיו, בְּחִינַת: וְהָאָרֶץ הַדָּם רִגְלֵי. יִבְחַר לָנוּ אֶת נְחַלְתָּנוּ – זֶה בְּחִינַת מֹשֶׁה, בְּחִינַת נְקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הָאֵלֶף, בְּחִינַת: וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ דְמוֹת כֶּסֶף, וְכֶסֶף בְּשִׁמְשׁ, פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמוֹה, כְּמַאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה (זבחים קיט): ר' שְׁמַעוֹן אָמַר: נְחַלָּה – זוּ שִׁילָה; שִׁילָה – דָּא מֹשֶׁה (זוהר בראשית כה: וּבְתִיקוֹן כ"א). אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב – זֶה בְּחִינַת וְאִזּוּ שְׂכַתוֹד אֲל"ף, בְּחִינַת אֵתֶל, בְּחִינַת אֲזִר, שְׁמֹשָׁה מֵאִיר לִיהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ

שְׁפָתוֹב (בראשית כה): וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֲהָלִים:
וְזֶה בְּחֵינֵת (סנהדרין כ:): שְׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁנִּצְטָוּ יִשְׂרָאֵל,
שִׁיכְלוּ וְזָרְעוּ שֶׁל עַמְלָק, זֶה בְּחֵינֵת: וְדָבָר עַמִּים תַּחְתִּינוּ;
וּלְמַנּוֹת לָהֶם מְלָךְ, זֶה בְּחֵינֵת: גְּאוֹן יַעֲקֹב, בְּחֵינֵת (במדבר
כד): דָּרָךְ בּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב, בְּחֵינֵת מְלָךְ; וּלְבָנוֹת לָהֶם בֵּית
הַבְּחִירָה, זֶה בְּחֵינֵת מִשָּׁה, בְּחֵינֵת דַּעַת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזָרְזָנוּם לְבִרְכָה (ברכות לג): מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת,
כְּאֵלּוֹ נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו, וְזֶה בְּחֵינֵת: יִבְחַר לָנוּ
אֵת נַחְלָתָנוּ:

(מְסִימֵן ד' עַד כָּאן – לְשׁוֹן רַבְּנוּ זְכָרְנוּ לְבִרְכָה)

וְזֶה פְּרוּשׁ: וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קְרָא אֵת יְהוֹשֻׁעַ. מִשָּׁה הוּא
נִקְדָּה הַעֲלִיזוּנָה, וַיְהוֹשֻׁעַ הוּא נִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה. וְהַתִּיבּוֹ
כְּאֵהֶל – זֶה בְּחֵינֵת הַרְקִיעַ, בְּחֵינֵת הַיָּאֵ"ו שֶׁבְּתוֹךְ הָאֱלֹהִים.
וְאֶצְוָנוּ – כִּי מִשָּׁה תִּיהֶ צָרִיךְ אֲזוֹ לְמִסַּר הַכֹּל לַיהוֹשֻׁעַ, וְאִין
שְׁלִטוֹן בְּיוֹם הַפְּנוֹת (קהלתננ ח), כִּי בְּשַׁעַת הַסִּתְּלָקוֹת
הַצַּדִּיק אִין לוֹ שְׁלִיטָה וְכֹחַ לְהֵאִיר לַיהוֹשֻׁעַ, עַל כֵּן דִּיק:
וְאֶצְוָנוּ – אֲנִי בְּעֶצְמִי, כִּי חֲזָרָה הַמְּשַׁלָּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ
הוּא:

וּכְלָל כָּל הָעֲנִיָּן כְּלוּל בְּתַמּוּנַת אֱלֹהִים, שֶׁהוּא נִקְדָּה הַעֲלִיזוּנָה,
וְנִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה וַיֹּא"ו. וְדוּק מְאֹד.

וְהוּא עֲנִיָּן שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרְנוּם לְבִרְכָה, שֶׁקֹּדֶם כְּנִיסַת
יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ הַזְּהָרָה לָקִים שְׁלֹשׁ מִצְוֹת: לְהַכְרִית זָרְעוֹ שֶׁל
עַמְלָק, וּלְבָנוֹת לָהֶם בֵּית הַבְּחִירָה, וּלְמַנּוֹת מְלָךְ. לְהַכְרִית
זָרְעוֹ שֶׁל עַמְלָק הִיא בְּחֵינֵת יְהוֹשֻׁעַ, נִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה, כִּי
עַקֵּר מַחִית עַמְלָק תְּלוּי בַיהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת יז):
צֵא הֲלָחֶם בְּעַמְלָק, וּכְמוֹכָר בַּזְּהָרָה הָעֲנִיָּן (בשׁלח דף סה:).
וּלְבָנוֹת בֵּית הַבְּחִירָה הוּא בְּחֵינֵת מִשָּׁה, נִקְדָּה הַעֲלִיזוּנָה,
כִּי מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת, כְּאֵלּוֹ נִבְנָה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו, וּמִשָּׁה
הוּא בְּחֵינֵת הַדַּעַת. וּלְמַנּוֹת מְלָךְ הוּא בְּחֵינֵת רְקִיעַ, הַיָּאֵ"ו
שֶׁבְּתוֹךְ הָאֱלֹהִים, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: דָּרָךְ בּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב, שֶׁקָּאִי
עַל שִׁיקוּם מְלָךְ מִיַּעֲקֹב, וְדָרָךְ בּוֹכֵב הוּא בְּחֵינֵת רְקִיעַ,
שֵׁישׁ בּוֹ בּוֹכְבִים וּמְזֹלֹת. וְהִינוּ מִיַּעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב אִישׁ תָּם
יֹשֵׁב אֲהָלִים, בְּחֵינֵת רְקִיעַ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: וַיִּמְתָּחֶם כְּאֵהֶל,
כְּמוֹכָר בַּזְּהָרָה, שֶׁיַּעֲקֹב הוּא בְּחֵינֵת וַיֹּא"ו, כִּי שְׁלֹשׁ מִצְוֹת
אֵלּוֹ הֵם בְּחֵינֵת תְּשׁוּבָה, וְהִבְנֵן. (מִן "וּכְלָל" עַד כָּאן כְּפֹל
לְעִיל בְּשֵׁנוּי לְשׁוֹן קֶצֶת):

שִׁיךְ לְעִיל, וְזֶה סוּד כְּפֹלֵת אֱלֹהִים. שְׁמַעְתִּי קֶצֶת כְּפֹתָה
מִן הַיָּם. עֲנִיָּן שֶׁם כְּפֹלֵת שֶׁל אֱלֹהִים, מְבַאֵר שֶׁם, שֶׁכָּלֵל
כְּפֹלֵת אֱלֹהִים הוּא, "הַנּוֹתֵן בְּיָם דָּרָךְ" – שֶׁצָּרִיכִין לְהֵאִיר
בְּחֵינֵת דָּרָךְ בְּיָם וְכו', וְזֶה הַדָּרָךְ הוּא בְּחֵינֵת שְׁתֵּי פְעָמִים
הַשֵּׁם יב"ק, כִּי שְׁתֵּי פְעָמִים יב"ק עוֹלָה דָּרָךְ, וְזֶה נִמְשָׁךְ
מִבְּחֵינֵת שְׁנֵי שְׁמוֹת, שֶׁהֵם קס"א ס"ג, כִּי אֵלּוֹ שְׁנֵי שְׁמוֹת
קס"א ס"ג הֵם עוֹלָם בְּגִימַטְרִיא שְׁתֵּי פְעָמִים יב"ק, שֶׁהוּא

בְּגִימַטְרִיא דָּרָךְ כַּנִּל. וְצָרִיךְ לְכוֹן שֵׁם קס"א בְּסֻגּוֹל, וְשֵׁם
ס"ג בְּחִירִיק. וְסֻגּוֹל דְּקס"א וְחִירִיק דְּס"ג הֵם עוֹלָם תִּי"ו,
כִּי שֵׁם קס"א הוּא אקו"ק בְּמִלּוּאָו כְּנֹחַ: אֶל־ף ק"י יו"ד
ק"י, שֶׁהֵם יו"ד אוֹתִיּוֹת, וְכָל אַחַת נִקְדָּה בְּסֻגּוֹל, וְסֻגּוֹל
הוּא שְׁלֹשׁ נִקְדוֹת, וְעַל כֵּן הוּא עוֹלָה שְׁלֹשִׁים, וְעַל כֵּן יו"ד
פְּעָמִים סֻגּוֹל עוֹלָה שִׁי"ן, וְס"ג הֵם יו"ד אוֹתִיּוֹת שֶׁל מְלוּי
תו"ח, יו"ד ק"י וַיֹּא"ו ק"י, וְכָל אַחַת נִקְדָּה בְּחִירִיק, עוֹלָה
ק', וְשְׁנֵיהֶם, חִירִיק דְּס"ג וְסֻגּוֹל דְּקס"א עוֹלָם יחַד תִּי"ו,
בְּגִימַטְרִיא פְּשוּטָה, וְאֲזוֹ עַל־יְדֵי כָּל בְּחֵינֵת הַנִּל, הִימִין
פְּשוּטָה לְקַבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ, כִּי יִמִּין בְּמִלּוּאָו עוֹלָה דָּרָךְ עִם
הַשְּׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת, שֶׁהוּא שְׁתֵּי פְעָמִים יב"ק וְכו', עֲנִיָּן שֵׁם. כָּל
זֶה מְבַאֵר מִתּוֹךְ כְּנֹחַ אֱלֹהִים: וְעַתָּה בּוֹא וְרֵאֵה וְהִבְנֵן אִיךְ
כָּל הַכְּפֹלֵת הַנִּל מְרַמְזִים וְנִעְלָמִים בְּדָרָךְ נִפְלָא וְנוֹרָא
מְאֹד בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַנִּל. כִּי מְבַאֵר שֶׁם, שְׁמֵי שְׁרוּצָה
לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, צָרִיךְ שִׁתְּהִי לוֹ שְׁנֵי בְּקִיאוֹת, הִינוּ בְּקִי
בְּרִצּוֹא בְּקִי בְּשׁוֹב, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת עִיל וְנִפְיָק, בְּחֵינֵת: אִם
אִפְסָ שְׁמִים שֵׁם אֶתָּה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת בְּקִי בְּרִצּוֹא, וְאֶצְיַעַה
שְׁאוּל הַנֶּךְ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת בְּקִי בְּשׁוֹב וְכו', כְּמוֹכָר לְעִיל,
עֲנִיָּן שֵׁם.

וְהַפְּרוּשׁ הַפְּשוּטָה הוּא, שְׁמֵי שְׁרוּצָה לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה,
צָרִיךְ לְחַגֵּר מִתְּנָיו, שִׁיתְּחַזֵּק עֲצָמוֹ בְּדַרְכֵי ה' תְּמִיד, בֵּין
בְּעֲלִיָּה בֵּין בִּירִידָה, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת: אִם אִפְסָ שְׁמִים וְאֶצְיַעַה
שְׁאוּל וְכו', הִינוּ בֵּין שְׁיִזְכָּה לְאִינוּ עֲלִיָּה, לְאִינוּ מְדַרְגָּה
גְּדוּלָה, אַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יַעֲמֹד שֵׁם, וְלֹא יִסְתַּפֵּק עֲצָמוֹ כְּנֹחַ,
רַק צָרִיךְ שִׁתְּהִי בְּקִי בְּזֶה מְאֹד לִידַע וּלְהִתְמַיֵּן שֶׁהוּא
צָרִיךְ לְלַכֵּת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכו', שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת בְּקִי בְּרִצּוֹא,
בְּבְחֵינֵת עִיל, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת: אִם אִפְסָ שְׁמִים שֵׁם אֶתָּה.
וְכֵן לְהַפְּסֵה, שֶׁאִפְלוֹ אִם יִפֹּל, חֵם וְשְׁלוֹם, לְמָקוֹם שִׁיפֹל, אִפְלוֹ
בְּשְׁאוּל תַּחְתּוֹת, גַּם כֵּן אֵל יִתְיַאֵשׁ עֲצָמוֹ לְעוֹלָם, וְתִמִּיד
יִחַפֵּשׁ וַיִּבְקֹשׁ אֵת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וַיִּחַזֵּק עֲצָמוֹ בְּכָל מָקוֹם
שֶׁהוּא בְּכָל מוֹה שִׁיּוֹכֵל, כִּי גַם בְּשְׁאוּל תַּחְתּוֹת נִמְצָא הַשֵּׁם
יִתְבַּרְךָ, וְגַם שֵׁם יְכוֹלִין לְדַבֵּק אֵת עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְזֶה
בְּחֵינֵת: וְאֶצְיַעַה שְׁאוּל הַנֶּךְ; וְזֶה בְּחֵינֵת בְּקִי בְּשׁוֹב, כִּי
אִי אִפְשָׁר לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, כִּי אִם בְּשִׁבְבִי בְּשֵׁנוּ
הַבְּקִיאוֹת הָאֵלּוּ. וְדָקֵק רַבְּנוּ זְכָרְנוּ לְבִרְכָה, וְקָרָא עֲנִיָּן
זֶה בְּלִשׁוֹן בְּקִי, כִּי הִיא בְּקִיאוֹת גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד, שִׁיזְכָּה
לִידַע לִיַּגַע עֲצָמוֹ וּלְטַרְחַ בְּעִבּוּדַת ה' תְּמִיד, וּלְצַפּוֹת בְּכָל
עַתָּה לְהִנָּיֵעַ לְמַדְרָגָה גְּבוּהָ יוֹתֵר, וְאִפְעִל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל
מִשׁוּם דְּבָר, וְאִפְלוֹ אִם יִהְיֶה אִיךְ שִׁתְּהִי, חֵם וְשְׁלוֹם, אַף־
עַל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, וַיִּקְּם וְאֶצְיַעַה שְׁאוּל הַנֶּךְ,
כַּנִּל: וְעַל־פִּי סוּד נִעְלָם כְּנֹחַ סוּד כְּפֹלֵת אֱלֹהִים הַנִּל, כִּי
בְּקִי הוּא בְּחֵינֵת שֵׁם יב"ק הַנִּל, שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת בְּקִי, וְזֶה
שְׁזוּכָה לְשֵׁנוּי הַבְּקִיאוֹת הַנִּל, שֶׁהֵם שְׁתֵּי פְעָמִים בְּקִי,

דהיננו בקי בְּרָצוּא בְּקִי בְּשׁוּב, עַל־יְדִיָּה זֹכָה לְדַרְךְ
הַתְּשׁוּבָה, כִּי שְׁתֵּי פְעָמִים בְּקִי, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁתֵּי פְעָמִים
יב"ק הנ"ל, עוֹלָה בְּגִימַטְרִיא דְרַךְ כַּנ"ל. כִּי עַל־פִּי הַפְּנוּת
נַעֲשֶׂה זֶה הַדְרָךְ מִבְּחִינַת סְגוּל דְקַס"א וְהִירִיק דְס"ג, שֶׁהֵם
בְּגִימַטְרִיא שְׁתֵּי פְעָמִים יב"ק, כַּנ"ל. וְזֶה בְּעֶצְמוֹ סוּד
בְּחִינַת שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הַנ"ל, כִּי בְּקִי בְּרָצוּא, שֶׁהוּא בְּחִינַת
אֶפֶס שְׁמַיִם, זֶה בְּחִינַת סְגוּל דְקַס"א, כִּי אֶפֶס אוֹתִיּוֹת
קס"א; וּבְקִי בְּשׁוּב, שֶׁהוּא בְּחִינַת: וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּהָ, זֶה
בְּחִינַת חִירִיק דְס"ג, מְלִשׁוֹן: אֵל תִּפְגַּג בְּבוֹל עוֹלָם, שֶׁהוּא
בְּחִינַת שְׁמִינִי גְבוּלוֹ וּמְחִירוֹ לְאַחֲרָיו, שֶׁזֶה בְּחִינַת יְרִידָה,
שֶׁהָאָדָם נוֹפֵל, חֵם וְשָׁלוֹם, מִמְדַּרְגָּתוֹ, וְהוּא נְסוּג אַחֲרָיו, חֵם
וְשָׁלוֹם, אַף־עַל־פִּיכֵן יַחֲזֵק אֶת עֶצְמוֹ, וְאֵל יִתְיַאֵשׁ עֶצְמוֹ
לְעוֹלָם, כִּי גַם שָׁם נִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּבְחִינַת: וְאַצִּיעָה
שְׂאוֹל הַנֶּהָ כַּנ"ל, וְזֶה בְּחִינַת שֵׁם ס"ג כַּנ"ל. כִּי סְגוּל דָּא
הַמָּה, שֶׁהוּא נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה שְׁעַל הָאֱלֹהִים, הַנִּחְלָקֶת לְשֵׁלֶשׁ
טַפִּינ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת אֶפֶס שְׁמַיִם, בְּחִינַת סְגוּל דְקַס"א,
שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת אֶפֶס, כַּנ"ל; וְחִירִיק הוּא בְּחִינַת נִקְדָּה
הַתְּחַתּוֹנָה שֶׁל הָאֱלֹהִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת: וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל
הַנֶּהָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת חִירִיק דְס"ג הַנ"ל. וְזֶה שֶׁכָּתַב שָׁם
לְמַעַלָּה בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל: "וּכְשֵׁיִשׁ לוֹ אֵלֹהֵי הַשָּׁנִי בְּקִיאוֹת
הַנ"ל אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה", כִּי מִשְׁנֵי פְעָמִים
בְּקִי, שֶׁהֵם בְּחִינַת קס"א וְס"ג, אֶפֶס שְׁמַיִם וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל
וְכו' – עַל־יְדִיָּה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת דְרַךְ, שֶׁהוּא בְּגִימַטְרִיא
שְׁתֵּי פְעָמִים בְּקִי, שֶׁהֵם קס"א וְס"ג וְכו' כַּנ"ל, כִּי עֵקֶר
דְרַךְ הַתְּשׁוּבָה זֹכֵכֵן עַל־יְדֵי שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הַנ"ל, וְאֲזִי יִמִּין
ה' פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ, כִּי יִמִּין בְּגִימַטְרִיא דְרַךְ, שֶׁהֵם
שְׁתֵּי פְעָמִים בְּקִי כַּנ"ל. ו"פְּשׁוּטָה" בְּגִימַטְרִיא סְגוּל דְקַס"א
וְחִירִיק דְס"ג, שֶׁהֵם בְּעֶצְמָם בְּחִינַת נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה וְנִקְדָּה
הַתְּחַתּוֹנָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת מַה שְׁצָרִיכֵן לְבַקֵּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
תְּמִיד, הֵן לְמַעַלָּה הֵן לְמַטָּה, בְּחִינַת: אִם אֶפֶס שְׁמַיִם שָׁם
אָתָּה, וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּהָ, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת
הַנ"ל, וְעַל כֵּן כְּשֵׁיִשׁ לוֹ שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הַנ"ל, אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ
בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, וְאֲזִי יִמִּין ה' פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ.
וְהֵבֵן הַדְּבָרִים הַיֵּטִב, כִּי הֵם דְּבָרִים עֲמֻקִּים מְאֹד: וְעַל־פִּי
זֶה תִּכְיֶן לְקַשֵּׁר הַתּוֹרָה הַיֵּטִב, שְׁמַה שֶׁכָּתַב בְּסוּף מַעֲגִינֵן
נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה וְנִקְדָּה הַתְּחַתּוֹנָה שֶׁל הָאֱלֹהִים, זֶהוּ בְּעֶצְמוֹ
בְּחִינַת שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הַנ"ל, (כִּי זֶה אֵינּוּ מִבְּאֵר בְּפִירוּשׁ
בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, רַק עַל־פִּי פְּנוּת הַנ"ל מוּבָן זֹאת מִמִּילָא
לְמַשְׁפִּיל). וְזֶהוּ בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה שֶׁכָּתַב
שָׁם, כִּי זְכִיחַת הַיָּצֵר הָרַע, שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּם לַה, שֶׁהוּא
בְּחִינַת תְּשׁוּבָה הֲרָאשׁוֹנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּבוֹד עוֹלָם
הַזֶּה, זֶה בְּחִינַת נִקְדָּה הַתְּחַתּוֹנָה, שְׁנַעֲשִׂית מִבְּחִינַת
הַדְּמִימָה וְהַשְׁתִּיקָה, מִבְּחִינַת דָּם לַה, וְכֵל זֶה הוּא בְּחִינַת

חִירִיק דְס"ג וְכו', שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּקִי בְּשׁוּב כַּנ"ל. וְהַתְּשׁוּבָה
הַשְּׁנִיָּה, שְׁעוֹשָׂה עַל תְּשׁוּבָתוֹ הֲרָאשׁוֹנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
כְּבוֹד הָעוֹלָם הַבָּא, בְּחִינַת: כְּבוֹד אֱלֹקִים הַסֵּתֵר דְבָר; זֶה
בְּחִינַת נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה, בְּחִינַת כְּתָר, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשָּׁה,
בְּחִינַת סְגוּל וְכו'. וְהֵבֵן הַדְּבָרִים הַיֵּטִב, אִידֵךְ כֵּל הַדְּבָרִים
הַנֶּאֱמָרִים שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, נִקְשָׁרִים וְנִכְלָלִים אַחֲרֵי־כֵן
בְּיַחַד בְּקַשֵּׁר נִפְלָא וְנוֹרָא, וְהַמְשִׁפִּילִים יִבְיִנו קֶצֶת:

וְעַקֵּר הַדְּבָר – שְׁעַל יְדֵי שְׁהָאָדָם, כְּשֶׁהוּא בְּמַדְרָגָה
הַתְּחַתּוֹנָה מְאֹד, וְאַף־עַל־פִּיכֵן הוּא מְחַזֵּק עֶצְמוֹ וּמְאָמֵן
שָׁם שֵׁם יֵשׁ לוֹ תִּקְוָה עֲדִין, כִּי גַם שָׁם נִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
בְּבְחִינַת: וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּהָ, אֲזִי מִמְשִׁיד עַל עֶצְמוֹ
הַקְּדוּשָׁה מִשֵּׁם הַקְּדוּשׁ הַיּוֹדָה כְּמַלּוֹי ס"ג, שֶׁהוּא מְחַיֶּה אֶת
כֵּל הַנְּסוּגִים אַחֲרֵי מִקְדָּשָׁתוֹ לְהַחְיֹקֵם לְכֵל וּפְלוֹ לְנִמְרִי,
חֵם וְשָׁלוֹם. וְזֶה בְּחִינַת בְּקִי בְּשׁוּב – שֶׁזֶה הַבְּקִיאוֹת הוּא
בְּחִינַת שֵׁם יב"ק הַקְּדוּשׁ, בְּחִינַת שֵׁם ס"ג. וְכֵן בְּשָׂאָדָם
זֹכָה לְבוֹא לְאִיזוֹ מַדְרָגָה בְּקְדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה, וְאַף־עַל־פִּיכֵן
אֵינּוּ עוֹמֵד שָׁם, וְהוּא מְתַחַק וּמְתַגַּבֵּר לְעֵלּוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר
– אֲזִי מִמְשִׁיד הַקְּדוּשָׁה עַל עֶצְמוֹ מִשֵּׁם הַקְּדוּשׁ אֱקִי"ק
כְּמַלּוֹי קס"א, שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּקִי בְּרָצוּא. כִּי הָאָדָם, כְּפִי
תְּנוּעוֹתָיו וּכְפִי הַתְּחַתּוֹנָתוֹ בְּעִבּוּדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כֵּן גּוֹרֵם
לְיַחַד הַשְּׁמוֹת לְמַעַלָּה, וּמִמְשִׁיד עַל עֶצְמוֹ הַקְּדוּשָׁה מִשֵּׁם,
וְהֵבֵן הַיֵּטִב:

וְהֵנָּה מִבְּאֵר לְעִיל, שְׁעַל־יְדֵי הַדְּמִימָה וְהַשְׁתִּיקָה, שְׁשׁוֹתְקִין
לְחִבְרוֹ בְּשִׁמְכוּזֵן אוֹתוֹ, עַל־יְדִיָּה זֹכָה לְתְּשׁוּבָה, שֶׁהִיא
בְּחִינַת כְּתָר כַּנ"ל, עֵינֵן שָׁם, כִּי סִיג לְחִכְמָה שְׁתִּיקָה כַּנ"ל,
כִּי צָרִיכֵן לְזַהֵר מְאֹד לְדוֹן אֶת כֵּל אָדָם לְכַף זְכוּת, וְאַפְלוֹ
הַחוֹלְקִים עָלָיו וּמְכוּזֵן אוֹתוֹ, צָרִיךְ לְדוֹנֵם לְכַף זְכוּת וְלִשְׁתַּקֵּן
לָהֶם, וְעַל־יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת כְּתָר, כְּמוֹכָא בְּמַדְרָשׁ
(וִיקְרָא פ"ב): מִשָּׁל לְאַחַד, שְׁמִצָּא אֶת חִבְרוֹ שֶׁהוּא
עוֹשֶׂה כְּתָר. אָמַר לוֹ: בְּשִׁבִיל מִי, אָמַר לוֹ: בְּשִׁבִיל הַמְּלָךְ.
אָמַר לוֹ: בִּיּוֹן שֶׁהוּא לְצָרָה הַמְּלָךְ, כֵּל אֲכֵן טוֹב שֶׁתִּמְצָא
תִּקְבְּעֵנּוּ בּוֹ, כֵּךְ כֵּל אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת כְּתָר לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיךְ לְהַכְנִים בּוֹ כֵּל מִיִּן אֲבָנִים טוֹבוֹת שְׁאֵפְשֵׁר
לְמִצָּא, דְּהֵינּוּ שְׁצָרִיכֵן לְהַשְׁתַּדֵּל לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אַחֲרַי כֵּל
צַד זְכוּת וְדָבָר טוֹב שְׁאֵפְשֵׁר לְמִצָּא בְּיִשְׂרָאֵל, וְלְדוֹן אֶת
הַכֵּל לְכַף זְכוּת, כִּי הֵם בְּחִינַת כְּתָר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כַּנ"ל,
וְכִמוֹ שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנּוּם לְכַרְכָּה: הָיוּ דָן אֶת כֵּל
אָדָם לְכַף זְכוּת. נִמְצָא, שְׁעַל יְדֵי שְׁדָנִים אֶת הַכֵּל לְכַף
זְכוּת, שְׁעַל־יְדִיָּה שׁוֹתְקִין לוֹ בְּשִׁמְכוּזֵן אוֹתוֹ, כִּי מוֹצֵאֵין
בּוֹ זְכוּת, שְׁאֵינּוּ חַיֵּב כֵּל כֵּךְ בְּמַה שֶׁמְכוּזֵן אוֹתוֹ, כִּי לְפִי
דַּעַתוֹ וּסְבָרָתוֹ נִדְמָה לוֹ שְׁרָאוּי לוֹ לְבוֹזֵת אוֹתוֹ וְכו', עַל־
יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת כְּתָר, הֵינּוּ כַּנ"ל, שְׁעַל־יְדֵי הַדְּמִימָה
וְהַשְׁתִּיקָה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת כְּתָר כַּנ"ל, וְהֵבֵן:

באמת עולה בכל פעם בתשובה על תשובה, ויש לו בכל פעם הוי"ה חדשה, בחינת והוי"ה על ידי מילוי אלפין כנ"ל, שעל ידי זה נעשה אדם לשבת על הכסא ורואה בעיניו השגות נפלאות, בחינת ואפילו מכל מה האדם כנ"ל, יכול להסתכל בעיניו שכלו והשגתו, עדין רחוק הוא מן ההשגה באמת, ואפילו מכל הדיוקנים הנעלים של מעשה מרכבה שנראו לנביאים הכל הוא תמיד בחינת נסתר, כי לא השיגו אותו יתברך כלל אלא רק לכושיו, מה שמחיה ומנהיג העולמות העליונים שהם בנקודה העליונה של הא' ומחיה גם עולם עשיה ושאלו תחתיות בחינת נקודה התחתונה, כי גם אלו הרחמים המאפשרים לדבוק בו יתברך אפילו בשאלו תחתיות המה נשגבים מבינתנו.

צורת דיוקנא דקלילא מפמנה נהורין, - צורת הדמות של המרכבה, המדמה האלוקות הנסתרת, אשר כלולה מפמנה אורות המאירים בספרות, באור ספיר מכתר ועד מלכות, בצד ימין בחינת חסד וצד שמאל בחינת גבורה ונכללים זה בזה בתפארת דיוקן הנהגת הרחמים לעוררו בתשובה בחודש הרחמים והסליחות, ונכללים אלו האורות ביחד במלכות, שהיא בחינת הנקודה התחתונה של הא' ביחס לספרות העליונות לה. והארת המלכות היא בהנהגה שה' מנהיג בפועל כל אחד ואחד בפרט וכל עם ישראל בכלל, באור של רצוא בחינת חסד, שמאיר עליו אור מחשמות הקדושים, בעת שמתחזק לעלות על אף שזוכה כביכול להשגה מאיר על שם קס"א במילוי, ובשוב בחינת גבורה שמאיר עליו משם הקדוש ס"ג, על ידי שמתחזק ולא מתייאש להאמין שה' עמו גם בשאול, על אף נסוג לאחור מעבודת ה' מכל וכל, וכאשר זוכה לזאת הבקאות הכפולה, בהליכה ברצוא ושוב ואזי נכללים אורת של השמות הקדושים ס"ג וקס"א ונעשית ימין ה' פשוטה לקבל תשובתו ברחמים.

חד וממעל לרקיע אשר על ראשם א כמראה אבן ספיר דמות כסא (יחזקאל א כו), דא אבן ספיר דמות כסא, ואיהו לעילא כגוןא דא [ציון] - אור אחד בבחינת וממעל לרקיע, הנראה במראה המרכבה שראה יחזקאל, שהוא ו' שבצורת הא', מה שזוכה לאור שממעל לרקיע דייקא על ידי הרקיע בעצמו, בחינת מה שמשנתנה פניו לכמה גוונים על ידי הדמימה והשתיקה לבזיון, אשר על ראשם בחינת כתר לראש, מאירה צורת א' כמראה ולא מראה ממש, אבן ספיר דמות כסא ולא כסא ממש, כי זוכה ברצוא שהוא בחינת י' עליונה של הא' בחינת כתר, להשיג שעדין הכל מכוסה ממנו בחינת דמות כסא דמתכסיא, זאת אבן ספיר מאירה באור ספיר של השם הקדוש אהי"ה במילוי קס"א, שיודע עתה גם בנקודה העליונה של הא', אם אסק שמים שם אתה, שאין לי עדין הוי"ה, אלא אנא זמין למהו. ועלי להמתין בחינת כתר בחינת כתר לי זעיר, כי גם ברצוא שהוא הנקודה עליונה יש בחינת ושוב שהוא הבזיון שעדין אני רחוק ושם עתה. וזה ריחוק הוא רק דמות כסא, דמות ודמיון לכיסוי האמתי והנסתר, כי בעת שיעלה בעוד מדרגה בתשובה על תשובה, ויעשה תשובה על השגתו של הכסא, יגלה כי לא ידע עד כמה נסתרת ומכוסת באמת השגת ה' ממנו. והוא הנסתר למעלה כגון זה של יוד עליונה של צורת אות א' שבזו היוד נרמז אור הכתר.

פתח ואמר, יחזקאל נביאה, קום משינתך לגלגל הקא מראות דאתגלגליון לה, דכלהו לגבך בארח סתים ובאתגלגליא, באתגלגליא ציורין, אבל בסתימו דעינין דיוקנא דמלכא ומטרוניתא, כל שפן וכל שפן ההוא דלית ליה דיוקנא, דבניניה אתמר האי קרא למאן דצייר ביה דיוקנא, (דברים כז טו) ארור האיש אשר יעשה פסל וכו', ושם בסתר, בסתרו של עולם, ואפילו מפל מה דבר נש ויביל לאסתכלא בעינא, ואפילו מפל דיוקנין דאחזי לנביאי. - פתח ואמר, יחזקאל הנביא, קום משינתך שהיא אחד חלקי שישים ממיתה, שהיא הפך החיים בחינת אהי"ה הוי"ה אהי"ה גימטריא חיים (ע"פ ליקוטי הלכות אשר ע"פ האר"י), מה שזוכה להתחדש בכל פעם על ידי ששותק לבזיון שאין לו הוי"ה אלא מבין כי אנא זמין למהו, שתהיה לי הוי"ה, כי עתה עדין לא התחלתי להשיג כלל אותו יתברך ואני צריך לעשות תשובה על השגתי הראשונה, שהרי אי התחדשות ההשגה והתשובה היא בחינת מיתה ושינה כאמור, והנה פנה אליהו הנביא זכור לטוב או רשב"י לעורר נשמתו של יחזקאל בעולמות העליונים גם שם לעשות תשובה על תשובה בהשגתו ואמר לו, קום משינתך לגלות כאן במקום זמין הזה, בנקודה התחתונה שבעולם הזה, לגלות מראות שהתגלו לך בעבר, להעמיק בהם בהשגה מחודשת גבוה יותר, בבחינת אם אסק שמים שם אתה, בחינת הנקודה העליונה של הא', שהרי כל המראות וההשגות שלך במרכבה, לגביך יש בהם צורת הא', כי הם בדרך, בחינת הנותן בים דרך בחינת כוונות אלול, בחינת פעמים בק"י בקי ברצוא בקי בשוב, והם בדרך סתום, בחינת אם אסק שמים שם אתה רחוק ממני וסתום מלהשיג אותך יתברך, בחינת נקודה עליונה של הא', אך גם הנך בגלוי בחינת אציעה שאול הנך, כאן גלוי לפני במקומי הנמוך והמכונה שאני מרגיש רחוק ממך. בגלוי ציורים שהם רק בחינת מראה דמות ודיוקן ורושם וכחותם של הדבר האמתי והמקורי, אבל בסתימות העינים שהוא מרמז על תכלית הידיעה שלא נדע, שיודע שאינו יודע והוא רחוק מן ההשגה, בחינת אסק שמים, בחינת אנא זמין למהו, דייקא על ידי הידיעה בדמימה ושתיקה כי הוא רחוק מן ההשגה זוכה דיקא להשיג דיוקן המלך והגבירה, ייחוד קב"ה ושכינתיה, שמאמין בהנהגת ה' בהשגחה מופלאה גם על הרחוקים ביותר אשר בנקודה התחתונה, אך אין משיג זה היחוד לפרטים כמוחזין גמורים, כי יודע שאין יכול להשיג זאת באמת אלא הוא בחינת סתימות עינים כאמור, כל שפן וכל שפן שנפתח מעיניו ההוא הנסתר אשר אין לו דמות, אין סוף ברוך הוא בלתי גבול ומידה כלל, אשר בגלגל נאמר פסוק זה למי שחושב בדעתו הדמיונית כי השיג אותו עד שציר בו דמות, ועליו נאמר ארור האיש אשר יעשה פסל וכל תמונה, שחושב שזוכה להשיג אלוקותו יתברך, והציווי אליו הוא ושם בסתר, בסתרו של עולם, שידע שתמיד יהיה רחוק מן ההשגה בחינת בקי ברצוא, כי הוא יתברך נסתר מעין כל, ואפילו מכל, מי שזוכה לשמירת הברית בזכות כוונות אלו, זכה לכל שהוא היסוד בחינת מבשרי (בשר הברית) אחזה אלוקה בחינת מכל מ"ה בחינת הוי"ה במילוי אלפין, שצורת הא' שפועל בעצמו על ידי הדמימה שעל ידי זה

וְתַחַת רַגְלֵי כְּמַעֲשֵׂה לְבָנֹת (דף ז ע"א) הַסְפִּיר (שמות כד י), – ואור שני של ושוב הנכלל ברצוא גם כן, כי בעת שמתחזק בשאול ומאיר בו אור קדושת שם ס"ג, אזי מיד בדבקותו בשאול תחתיות, שעל ידי זה יוצא מיד מן השאול תחתיות, אזי הוא מיד בחינת רצוא, וזה האור הוא בחינת מה שראה יהוקאל גם כן כמעשה המרכבה, בחינת ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, תחת דיקא בחינת נקודה התחתונה של הא' שנעשה על ידי בחינת ישמע בזיונו ידום וישתוק, שזה עיקר התשובה. וישתוק וייתן אל לבו לשמוע ריחוקו מבלי להתייאש, אלא אדרבא יתחזק בשאול להתחיל מחדש תשובתו, על אף שהוא בחינת תחת רגליו, הנרמז ביוד התחתונה של הא' כנ"ל, וזה האור של שם ס"ג שמאיר בהתחזקותו בנקודה התחתונה הוא בחינת כמעשה לבנת הספיר, שהיא בחינת הלבנה המקבלת מהשמש אור ספיר, בחינת יהושע המקבל מבחינת משה את בושת הריחוק, אזי לאותה בושח, כי זאת הבושח נעשית על ידי הא' הרמוזה במילת אוי, א' כולה ו' רקיע י' אשר למעלה ולמטה, שמהם צורת הא' כולה. וכל זאת הוא כמעשה לבנת הספיר ולא לבנת הספיר ממש, כי גם דמות אור הבושח שזוכה לה היא רק כדמיון השגת יהושע תלמיד משה.

כְּנֻנָּא דָּא אַ וְכֻלָּא אַ – וזאת אבן הספיר דמות כסא אשר ממעל לראשם וכן לבנת הספיר אשר תחת רגליו שניהם יחדיו כאשר נכללים יחד כנ"ל אזי כמותם היא צורת א' יוד למעלה ואו באמצע ויוד למטה כנ"ל, כי כפי מה שזוכה להיות בקי בהליכה בדרך של רצוא ושוב להתחזק תמיד בין בעליה בין בירידה זוכה בכל פעם שיאירו בו השמות הקדושים ס"ג וקס"א באור גדול יותר ולפי גודל הקדושה כמו כן נעשית צורת א' מאירה באור יקרות וקפואן בכל פעם, וזאת הא' מרמזת על בחינת תיקון הברית הנרמזת בכוננות אלול בחינת אני לדודי ודודי לי, בחינת רצוא ושוב כנ"ל, והכל שהוא יסוד והברית הוא א' בחינת וכלא א', כי עיקר התשובה היא על שפגם בכבוד ה' יתברך והפר בריתו, כי על ידי הבאת ריבוי נשמות ישראל לעולם מתרבה כבודו יתברך, בחינת כבוד אלוקים הסתר דבר, אך להפך על ידי פגם הברית ממעט הכבוד, ועל ידי השתיקה לבזיון, שמכיר במה שפגם בכבוד ה' ואל שרואה ריחוקו איך נמצא בשאול תחתיות ממש, בכל זאת לא מתייאש ועושה על זה תשובה, מחדש הברית בדבקותו ונעשה שוב צורת כל הא' מאירה באור ספיר.

נְקֻדָּה דָּא הוּא כְּנֻנָּא חַלִּים לְעֵלְיָא כְּתָר עֲלִיוֹן, דְּרַבְרַב עַל י"ה דְּאִינוֹן חֲכֵמָה וּבִינָה פְּחֻשְׁפֻּן חַלִּים, – נקודה זו העליונה של הא' הוא כגון ודמות ניקוד חילם, הנמצא למעלה מאותיות, בחינת כתר עליון, שהיא ההמתנה העליונה מלהשיגו יתברך והידיעה כי כבוד אלוקים הסתר דבר, כי לית כבוד בלא כ' היא הכתר שהיא ההמתנה מלהשיג, שמשיג שאינו משיג כלל והוא בבחינת הסתר דבר, כי עיקר כבודו יתברך הוא דיקא מה שאין משיגים אותו יתברך והוא נסתר מעין כל, כי כך יאה ומכובד לו שהוא מרום מכולם, וזה הכתר שהוא קוצו של יוד, הוא רוכב על י"ה אשר הם חכמה ובינה, כי על ידי שיועד שאינו יודע יכול להתחיל להשיג חכמה ובינה חדשים, וכן לעשות תשובה על תשובה על השגתו הראשונה בחינת ופן יראה בחינת חכמה וישמע ויבין בחינת בינה ושב , בחינת תשובה על תשובה ורפא לו. ומה שהכתר הנסתר רוכב ומשפיע על התשובה שיש בחכמה ובבינה זה נרמז

בגימטריא שלו כי חכמה עם האותיות הכולל גימטריא חלם (78) וכן המילה ובינה עם אותיות גימטריא חלם.

וְתַחַת רַגְלֵי כְּמַעֲשֵׂה לְבָנֹת הַסְפִּיר חִירָק, וְדָא מְלָכּוֹת, וְהָאָרְץ הָדוּם רַגְלֵי, אֵיחֵי תַּחֲתוֹת ו"ה, דְּאֵיחֵי חֻשְׁבּוֹן חִירָק, – ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר כנ"ל שהיא הנקודה התחתונה של הא' בבחינת ישמע בזיונו ידום וישתוק כנ"ל, שעל ידי זה נעשה וא' של הא' שהוא בחינת רקיע וכן יוד העליונה, זאת לבנת הספיר רמוזה בניקוד חירק, היא נקודה מתחת לאותיות שהוא אור שם ס"ג המאיר לאלו שנסוגו אחר ונמצאים בבזיון אשר בשאול, וזה חירק והנקודה התחתונה הוא בחינת מלכות, היא הספירה התחתונה, בחינת והארץ הדום רגלי, כי תחת רגליו שהם נצה הוד ויסוד, היא המלכות והיא הארץ אשר הדום רגליו, שהיא בחינת הדמימה והשתיקה לבזיון , בחינת הדום, והיא תחת ו"ה שבשם הקדוש הו"ה, כי השתיקה באה מתוך הידיעה שאין לו הו"ה כי מאחר ורחוק מ-ו"ה מחכמה ובבינה להשיג אותו יתברך, ממילא רחוק מכל המידות טובות בחינת ו"ה שהוא התפארת והמלכות דקדושה. כי היא המלכות שבעת השתיקה לפני עלייתה היא תחת ו"ה בעת שהמלכות מחוברת לתפארת ונכללת בו. והארץ אשר הדום רגליו שהיא הנקודה שתחת האותיות השבון וגימטריא חרק, כי והארץ עם האותיות גימטריא (308) חרק. כי מה שמונה בארץ ובשאול תחתיות בחינת חרק בחינת אותיות חרק, כי רחק ונסוג ממנו יתברך, אך באמת רגליו יתברך שהם אור הספירות התחתונות שהם נצה הוד יסוד המה מקבלות ומלבישות אור הכתר ומאירות זה האור עד למלכות למקום ריחוקו בארץ בשאול תחתיות לרחם עליו לקרבו ולעוררו ברחמים בתשובה בחודש אלול חודש הסליחות והרחמים אמן.

וְחָכְי סְלִיק אַ יְהו"ה יו"י. – כך עולה הא' בכל פעם, בכל תשובה על תשובה, שעולה המלכות מהארץ עד לכתר ונשלם שם הו"ה, כי נשלמות המידות על ידי השתיקה (בחינת י' תחתונה) וגונוי הבושח (בחינת ו'), עד שעולה לכתר (בחינת י' עליונה) הרוכב על החכמה והבינה כנ"ל. שדייקא על ידי השתיקה זוכה לכתר ולחכמה ובינה חדשים ולתקן מידותיו, שכל זה הוא בחינת שם הו"ה י"ה וכן ו"ה יחדיו, וכל זה נעשה על ידי בחינת שם אחי"ה במילוי קס"א כי נעשית לו הו"ה חדשה דייקא על ידי בחינת אחי"ה בחינת אנא זמין למהוי בחינת כתר, וכן נתמלא בחינת שם הו"ה באור חדש בבחינת שם ס"ג על ידי התחזקות על אף הבזיון, שכל זה הוא בחינת יו"י שהוא תהליך בניית אות א', שבה נרמז כל כוונות אלול כנ"ל. והבן היטב.

ועיין בעצמך המשך התיקון איך נרמז יתר הבחינות שרבינו גילה בתורה הנ"ל, על בחינת הרקיע כו' ותראה נפלאות. ויהי רצון שיתקיים בנו מה שמוכא בליקוטי על הלכות מרב נתן הקדוש על התורה הנ"ל כי משיח צדקנו יבוא במהרה בימינו ללמדנו זאת הבקיאות בהליכה של דרכי התשובה ותבוא הגאולה ברחמים, כי אין הגאולה תלויה אלא בתשובה זו דייקא שיגלה לנו משיח צדקנו במהרה בימינו בחודש אלול זה תשפ"א תהא שנת פלאות אלף וכן אלול ובברכת שנה החדשה הבאה עלינו לטובה תהא שנת פלאות בקיאות אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. צריף לאחז תמיד במדת התשובה, כי אפלו בשעה שאדם אומר "הטאתי עויתי פשעתי", אפלו זה אי אפשר לו לומר בלי פניה. נמצא, שצריף לעשות תשובה על תשובה הראשונה, הינו על "הטאתי עויתי פשעתי" שאמר:
- ב. ואפלו אם ידע האדם בעצמו שעשה תשובה שלמה, אף על פי בן צריף לעשות תשובה על תשובה הראשונה. כי מתחלה פשעשה, עשה לפי השגתו. ואחר כך בודאי בפעושה תשובה, בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם ותפודה, נמצא, לפי השגתו שמשגיח עכשו, בודאי השגתו הראשונה הוא בבחינת גשמיית. נמצא שצריף לעשות תשובה על השגתו הראשונה, על שהגשים את רוממות אלקותו ותפודה. אשרי הזוכה לתשובה הזאת:

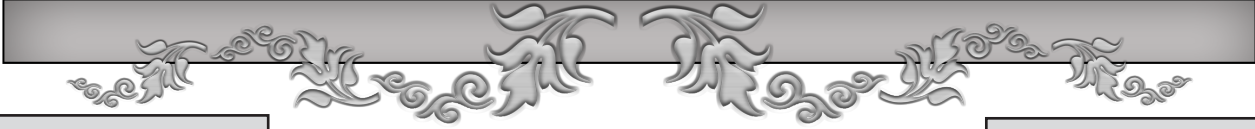
תפילה על פי הלימוד

עלי ברחמיך הרבים, ואל תניחני ואל תמשני להשתמע חס ושלום באלו המקומות הנמוכים והשפלים אשר באתי עד הנה. "אל תעזבני ה' אלקי ואל תרחק מפני. אל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה". חנני ורחמיני, ומעפר דלותי ומעצם שפלותי תרוממיני. ויקים מקרא שכתוב, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה. ותירידה יהיה תכלית העליה. הוס והמל עלי, ושלח ישועתך ותתמכני בימי צדקה, ותסעדני בעוצם חמלתך. ותהיה תמיד עמי. ותתן לי כח ושכל לאחזיך תמיד, ואל תניחני לפול חס ושלום לעולם. ויקים מקרא שכתוב, כי יפול לא יוטל פי ה' סומך ידו. ותמהר ותחיש לגאלנו גאלת הנפש. ותוציאני ותעלני מהיום ומעתה, מפל מיני נפילות וירידות והתרחקותי מן שנתרחקתי עד הנה. מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון. חמל על דל ואביון פמוני. חנני ורחמיני, חנני ורחמיני שפתי אליך בפני. מקצה הארץ אליך אקרא בעמף לבי בצור ירום מפני תנחני

הבא, ליום שפלו שבת, פלו תשובה. ונכני לזבוח את יצרי, ואזכה לקים מקרא שכתוב, זוכח תודה ויכבדני. שאזכה לכבד אותך בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא. ועזרני שאהיה בורח מן הכבוד באמת, ואזכה למעט בכבוד עצמי ולהרבות בכבוד המקום, ותשפיע עלי מכבודך הגדול, ותזכני ברחמיך הרבים לכבוד אלקים שאזכה לכבוד דקדשה למענה לבד, ולא אהנה מן הכבוד קלל למעני, ולא אשתמש עם הכבוד כי אם לשמך ולעבודתך באמת, ועזרני שלא ישאל ולא יחקור שום בריה על כבודי; ועזרני ה' אלקי להיות תקיף ואמיץ והזק בעבודתך תמיד. ואל תניחני לפול חס ושלום לעולם. אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח מפני. ונכני להיות עייל ונפיק. ואזכה להיות בקי בהלכה בקי ברוצא בקי בשוב. בקי בעייל בקי בנפיק. ובכל מקום אוכל למצוא אותך בין בעליה בין בירידה. כמו שכתוב, אם אפק שמים שם אתה ואצעה שאול הנך. ואזכה לאחזיך בך ולהתדבק בך תמיד. ויקים כי מקרא שכתוב, אני לדודי ודודי לי: אגא ה' יחמו ויכמרו מעיד ורחמיך וחנינותיך עלי, ויעלה ויבא ויכרוני לפניך לטובה, ורחם

זכני להיות כל ימי בתשובה תמיד. כי "מי יאמר זפתי לבי טהרתי מהטאתי". כי אתה ידעת את לבבני, כי הלב מעררב בפסולת ובפניות הרבה ואפלו בשעה שאני מתודה ואומר הטאתי לפניך, גם אז באים בלבי מהשבות ורות ופניות גדולות, עד שאי אפשר לי לדבר דבור אחד באמת כראוי. ואפלו להתודות על הטאתי מה שהטאתי ופשעתי באמת לפניך, גם זה נמנע מפני. על פן זכני ברחמיך הרבים להיות בתשובה תמיד, שאזכה לעשות תמיד תשובה על תשובה הראשונה. ואזכה לתקן בכל פעם פגם תשובה הראשונה, עד שאזכה ברחמיך הרבים לתשובה שלמה תשובה עלאה באמת כראוי, ואז תפתח את לבי ודעתי לדעת את שמך, ואז אדע באמת כי עדין לא התחלתי לעשות תשובה כפי עוצם גדלתך ורוממותך שתזכני להשיג אז. ואז תזכני באמת לעשות תשובה על תשובה, שאזכה לעשות תשובה בכל פעם על השגה הראשונה, על שהייתי מנשם את רוממות אלהותך, לפי עצם רוממותך שאזכה להשיג אחר כך בכל פעם, באפן שאזכה להיות כל ימי בתשובה תמיד, עד היום אשר תאספני אליך. ותזכני לעולם

לעילוי נשמת ג'זל מזל חיה בת סולטנה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת בפטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.